

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 271. Illicitus est omnis usus scientiæ confessionis, extra
confessionem, per quem confessio redditur odiosa, vel qui sit cum
pœnitentis gravamine, vel incommodo, confessioni extrinseco.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Neque enim dicere potest se negasse abolutionem: quia ex hoc iudex induceretur in suspicionem committi ab ipso gravi criminis, de quo non satis poeniteret. Et idem violator est sigilli, qui abolutionem se negasse dicit homini, cujus confessionem excepit.

CAPUT CCLXX.

Sacerdos, cui facta est confessio, potest de licentia expressa poenitentis, de rebus in confessione auditis cum eo colloqui, & cum qualibet alia persona.

²⁸⁷⁴ Ita S. Thomas Supplem. q. 11. a. 4. S. Bonaventura, S. Antoninus, & Doctores passim omnes. Rationem dat S. Thomas, quia duo sunt propter quae tenetur Sacerdos peccatum occultare. Primum est principaliter quia ipsa occultatio est de essentia Sacramenti, in quantum scit illud ut Deus, cuius vicem gerit in confessione. Alio modo propter scandalum vitandum. Potest autem confitens facere, ut illud quod Sacerdos sciebat tantum ut Deus, sciat etiam ut homo; quod facit, datur licentiam eum ad dicendum. Et idem si dicat, non frangit sigillum confessionis. Tamen debet cavere scandalum dicendo, ne fractor sigilli reputetur. Ratio brevior haec afferri potest: quia sicut poenitens crimen à se confessum extra confessionem revelare potest; ita revclandi licentiam concedere.

²⁸⁷⁵ Nec dicas hinc aperiri viam malis Sacerdotibus revelandi confessionem, sub falso pretextu licentiae poenitentis. Quia (ut S. Doctor profertur) imminet eis probatio (si accusantur) quod de licentia poenitentis revelaverint. Quam proinde ut in facti exigentia probare possint, sine licentia in scriptis facile non revelabunt.

²⁸⁷⁶ Dixi de licentia expressa poenitentis. Neque enim sufficit tacita, vel interpretativa. Ob grandia mala sequi nata ex eo quod Confessarius relinquere potestas interpretandi mentem, seu voluntatem poenitentis. In qua interpretatione facile excederent, fallerentque praesentes confensum poenitentis, cum non esset. Quo fieret, ut fideles cum fundamento avertentur à confessione, si Confessarius liceret pro libitu sic consentium mentem interpretari.

²⁸⁷⁷ Debet etiam licentia poenitentis esse omnino libera & spontanea, & nullo modo coacta, vel extorta per importunitatem Confessarii, vel coactionem cuiuspiam alterius. Unde si uxor, à marito coacta, facultatem daret Confessario peccatum suum revelandi, illud revelare non posset.

CAPUT CCLXXI.

Illicitus est omnis usus scientia confessionis, extra confessionem, per quem confessio redditur odiosa, vel qui sit cum poenitente gravamine, vel incommodo, confessioni extrinseco.

²⁸⁷⁸ Plurimorum opinio est, Confessarium posse extra confessionem uti scientia confessionis, dummodo id fiat absque periculo detegendi confessionem, & absque periculo suspicionis, quod id fiat ob scientiam confessionis. Pro ea S. Thomas, S. Bonaventuram, S. Antoninum, Secorum, Dionysium Carthusianum, aliosque magno numero referunt Sanchez lib. 3. de matrim. disp. 16. num. 2. Morinus l. 2. c. 16. Leander à SS. Sacramento hinc q. 62. ubi illos sequitur cum Tannero, Sylvio, Hurtado, Villalobos, &c. Indequae plurima concludit. 1. q. 63. Superiorem posse ob peccatum ex sola confessione notum privare subditum officio ad nutum amovibili, etiam post Decretum Clem. VIII. postea referen-

dum. 2. q. 64. esse licitum secretò negare suffragium ob indignitatem ex sola confessione notam. 3. q. 66. esse licitum monere Praetores urbis, Principes, Praelatos, &c. de malo imminente urbi, vel Republicae, vel Ecclesiae, vel Monasterio, ut diligentius invigilent, & periculum avertant, modo reus, vel complices, quorum crimen ex sola confessione notum est, nominatim & in individuo, directè vel indirectè non manifestentur, nec prodantur. Quod etiam (uti & secundum) novissimè docet Natalis Alexander Th. Dogmat. to. 4. l. 2. reg. 48. & 57. q. 67. esse licitum Superiori, ob scientiam confessionis, negare subditis licentiam eundi foras, alloquendi externos, claudere januas vel fenestras, per quas de nocte exeunt, &c. 5. q. 69. Confessarium posse dimittere famulum, quem ex sola confessione scit esse furacem.

Verùm hæc opinio praesentis Ecclesiae sensui non congruit. Nec ullo modo sequenda est in praxi. Primum, quia ipsimet Patroni illius tot circumstantias, tantamque cautellam ad praxim illius requirunt, ut vix in praxi concurrant, uti bene advertit Sanchez ubi supra.

Secundò, quia opinio illa miseris peccatoribus odiosum & formidabile reddit Poenitentiae Sacramentum, in ipsorum solamen & levamen, non in odium à Christo institutum. Tollit enim miseris peccatoribus confidentiam & securitatem confitendi peccata sua, saltem gravia, hoc ipso quod sciunt Confessarium uti posse scientia ex sola confessione acquirità, ad suffragium ipsis negandum, ad removendum ipsos ab officio, licet ad nutum amovibili, &c. Et cui (amabo!) securum erit, & molestum non erit, confiteri alicui Thomistae, vel Scotistae v. g. quem sciverit imbutum illa opinione S. Thomae, vel Scoti, imò per Constitutiones suas adstrictum ad eam sequendam: periculum proinde esse, si tali confiteatur, ne sibi in occasione suffragium negent, communiaque aliis commoda reculent ob confessionem?

Tertiò, opinio illa dat miseris peccatoribus occasionem tacendi in confessione gravia peccata, ex quorum manifestatione, jure merito timere poterunt exclusionem à suffragiis, communibusque aliis commodis, si opinio illa practice probabilis sit. Si enim practice probabilis sit, probabiliter timere poterunt praxim illam. Communis verò Doctorum sententia est, probabiliter timentem sibi, vel aliis, aliquod grave incommodum, vel damnum, extrinsecum confessioni, ex eo quod confiteatur certum aliquod peccatum, non teneri illud confiteri.

Quartò, si opinio illa practice sit probabilis, omnes Novitii excusabuntur ab obligatione confitendi peccata, ob quorum confessionem probabiliter timere poterunt, ne sibi suffragium negetur ad profitendum, sicut & omnes Professi ab obligatione confitendi peccata, ob quorum confessionem probabiliter timere poterunt, sibi suffragium negandum ad officia & praelaturas, sibi negandum excundi licentiam, &c. Quo proinde casu omnes Religiosi, tam Professi, quam Novitii, excusabuntur ab obligatione confitendi gravia crimina, ab eorumque confessione retrahentur. Hoc ipso namque probabiliter habebunt causam id timendi, quo habebunt notitiam istius opinionis, practicaeque probabilitatis illius. Igitur opinio illa miseris peccatoribus retrahit à confessione. Frustraneam etiam reddit peccatorum reservationem. Quia fideles, qui in casum reservatum incidunt, non tenebuntur illum confiteri Superiori, vel delegato ipsius, ob justum timorem incurrendi grave incommodum ex tali confessione.

Et idem Clem. VIII. 16. Maii 1594. Regula.

Kkkk 2

rium Superioribus vetuit, ne hostia confessionis ad exteriorem gubernationem quovis modo uterentur: tam Superiores (inquit) pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne ea notitia, quam de aliorum peccatis in confessione habuerunt, ad exteriorem gubernationem usantur. Ubi, cum indistincte loquatur, non est quod a nobis limitetur; sed simpliciter & absque limitatione observandum est. Cum etiam Pontifex excludat omnem casum (generaliter namque, & absque ulla exceptione loquitur) signum est ipsum censuisse id ex natura rei, ex ipsaque institutione hujus Sacramenti illicitum. Alias omnem casum excludere non potuisset, prout ostendit Dicaltillo disput. 7. sect. 5.

2884 Anno etiam 1682. emanavit Decretum S. Congregationis, inhibens docere, quod liceat uti scientia confessionis cum gravamine poenitentis. Atqui ea scientia utitur cum gravamine poenitentis, qui ex ea negat suffragium vel licentiam aliquam, aliis non negaturus. Tamen enim poenitens non habet jus ad suffragium vel licentiam; habet tamen jus ne suffragium vel licentia sibi negetur, ex sola scientia suae confessionis. Tamen etiam poenitens forte non sciat, nec suspicetur, sibi suffragium vel licentiam negari ratione confessionis; sed solus Deus id sciat: scit equidem posse negari, secundum illam opinionem, in eoque se gravari posse a Confessario, quod confessione ipsi facta uti queat contra Christi institutionem, qui non vult ut Confessarius ea scientia, in poenitentis incommodum, utatur ut homo, quam non habet ut homo, sed ut Deus. Qui etiam, ubi de incommodo poenitentis agitur, vult ut Confessarius non magis utatur eo quod per confessionem scit, quam si nesciret, & in praxi sequatur verissimam hanc Carthusiani sententiam: quod per confessionem scio, minus scio, quam quod non scio. Confessionem quippe instituit in favorem, commodum, & levamen; non in odium, incommodum, vel gravamen poenitentis, vultque ad eam ut amabilem omnes atrahi, neminem ab ea velut formidabili retrahi.

2885 Ex his sequitur 1°. prorsus improbanda esse quaecumque Leander supra n. 2878. deducit ex opinione quam impugnamus.

2886 2°. Praelatum punire non posse subditum, ob peccatum ex sola confessione notum; nec Parochum a matrimonio repellere parochianum, ob impedimentum, cujus notitiam ex sola habet confessione; nec ob negatam absolutionem negari posse testimonium confessionis, *audivi confessionem talis*, &c. Imo nec testimonium de laudabili vita & moribus (in ordine ad Ordines v. g.) ob crimen in confessione auditum, ubi mos est hujusmodi testimonium dare.

2887 3°. non esse licitum, austeriorem vultum poenitenti ostendere, propter audita in confessione; nec conversationem ipsius declinare; nec minus honoris ipsi deferre; nec minorem affectum, quam

antea, demonstrare. 4°. Confessarium non posse, extra confessionem, loqui cum poenitente, de auditis in confessione, absque licentia ipsius. Proinde si loquitur cum poenitente necesse sit, petita ab ipso licentia, eadem secreta religione, ac in confessione, se teneri noverit, inquit S. Carolus Borromeus in Instruct. Confessar.

5°. plerique Auctores nostrae assertionis sequi etiam putant Confessarium a proposito sacrificandi desistere non posse, si ex sola confessione poenitentis sciat ipsum miscuisse venenum vino ad sacrificandum parato, nec aliud vinum ad manum sit; non posse etiam declinare locum, in quo ex sola confessione scit infidias sibi paratas ad ipsum occidendum. Ita Card. de Lugo, & alii apud Dianam p. 5. tr. 11. resol. 46. & p. 11. tr. 8. resol. 50. Puto tamen Confessarium posse tunc obligare poenitentem ad concedendam sibi licentiam declinandi mortem sibi paratam. Quam si dare nolit, alicui forte videbitur confessionem ipsius non esse sacramentalem, sed infidiam, deceptoriam, illusoriam, & simulatam, sive factam ad decipiendum, illudendum, vel ad simulandum, non ad consequendam absolutionem, prout in casu n. 2865. relato ex Casario, sicut & in casu juracionis in Pontificem (de quo ibidem) in quo Pontifex censuit confessionem non fuisse sacramentalem. Sed tu cogita: malo namque hac in re sapientiorum audire iudicium, quam edicere proprium.

Sequitur 6°. non esse licitum Confessario, comitanti reos ad furcam, auditis omnium confessionibus, dicere Judici aut populo (post omnium supplicium) sibi constare Petrum v. g. fuisse innocentem. Quia sic indirecte censetur ex confessione Judici vel populo notitiam vel suspicionem ingerere alios fuisse nocentes: aliorum proinde confessionem indirecte revolat.

Hinc periculosum est, ex paucis poenitentibus, de quibus est sermo, unum praesertim ex sacramentali directione conscientiae ipsius commendare, innocentissimum declarare, etiam post mortem omnium. Quia eo ipso quo unum sic specialiter commendans, de aliis tacet, suspicionem ingerit alios non fuisse ita innocentes, ita commendabiles, &c.

Ceterum licitus est talis usus scientiae confessionis, qui poenitenti nullo modo odiosus sit, nec incommodus. Quia nullo modo odiosam, vel molestam, seu incommodam reddit confessionem. Et ita communis timoratorum Confessariorum praxis ostendit, dum ex scientia confessionis cavent pericula, ex quibus aliorum lapsus intellexerunt; vel discunt modum converfandi cum poenitente, sine offensione, vel scandalo ipsius; vel specialiter orant Deum pro ipso; vel dum Superiores ex sacramentali scientia murruratum contra suum regendi modum, se emendant, moderatius regendo, &c.

